

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์สำคัญ 2 ประการ คือ 1) เพื่อรวบรวมคำลักษณนามในภาษาไทยเมียนให้ได้มากที่สุด และ 2) วิเคราะห์การเกิดร่วมของคำลักษณนามและคำนาม โดยมีสมมุติฐานว่า คำลักษณนามในภาษาไทยเมียนมีเงื่อนไขในการปรากฏร่วมกับคำนาม ซึ่งสามารถนำมาสรุปให้เห็นได้ในรูปของลักษณะบังการเกิดร่วม ขอบเขตสำคัญของการวิจัยคือ จะรวบรวมเฉพาะคำลักษณนามที่ปรากฏในโครงสร้างวลีที่ประกอบด้วย คำบอกจำนวน+คำลักษณนาม+คำนาม เท่านั้น

เนื่องจากวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของงานวิจัยฉบับนี้ คือรวบรวมคำลักษณนามในภาษาไทยเมียนให้ได้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลจากแหล่งต่างๆกัน คือ จากงานวิจัยเรื่องคำลักษณนามในภาษาไทยเมียนที่ได้มีผู้ศึกษาไว้แล้ว จากผู้บอกภาษา และจากสิ่งพิมพ์ภาษาเมียนซึ่งได้แก่หนังสือที่มีชัชนีสารีแต่งขึ้นเพื่อให้ความรู้ทางวิชาการและทางศาสนาศาสตร์แก่คนเมียน หนังสือดังกล่าวเขียนเป็นภาษาไทยด้วยตัวอักษรไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้คนเมียนที่มีความรู้เกี่ยวกับอักษรดังกล่าว และความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยในขั้นที่อ่านออกและเขียนได้ มาเป็นผู้ช่วยในการแปลข้อมูลจากภาษาเมียนเป็นภาษาไทยด้วย ผลของการรวบรวมข้อมูล คือ ผู้วิจัยรวบรวมคำลักษณนามได้ทั้งสิ้น 150 คำ โดยใช้คำนามในการเก็บข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 1,425 คำ ลักษณนามบางคำสามารถเกิดร่วมกับคำนามคำใดคำหนึ่งเพียงคำเดียว ในขณะที่ลักษณนามบางคำสามารถเกิดร่วมกับคำนามได้หลายคำ

ในลำดับต่อมา ผู้วิจัยได้จำแนกประเภทคำลักษณนามในภาษาไทยเมียนด้วยเกณฑ์ทางความหมาย 2 ชนิด คือ ความหมายเฉพาะของคำลักษณนามเอง และความหมายแสดงลักษณะเด่นของกลุ่มคำนามหรือคำนามคำใดคำหนึ่งที่ลักษณนามเกิดร่วมด้วย ผู้วิจัยสามารถจำแนกคำลักษณนามในภาษาไทยเมียนออกเป็นประเภทใหญ่สุด 5 ประเภท คือ ลักษณนามนับหน่วย ลักษณนามแสดงส่วนย่อย ลักษณนามแสดงกลุ่ม ลักษณนามหน่วยวัด และลักษณนามประเภท

ลักษณะนามทั้ง 5 ประเภท ให้ภาพของสิ่งที่ค่านามอ้างอิงในแง่มุมที่ต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้พูดดังนี้

ลักษณะนามนับหน่วย เป็นลักษณะนามที่ใช้จำแนกนับสิ่งที่ค่านามอ้างอิงเป็นหน่วย ๆ โดยสิ่งดังกล่าวต้องมีคุณสมบัติให้แยกนับเป็นหน่วย ๆ ในลักษณะเต็มรูปได้ กล่าวคือไม่ได้เป็นส่วนย่อยส่วนประกอบ หรือส่วนแบ่งของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ผู้วิจัยรวบรวมลักษณะนามประเภทนี้ได้ 24 คำ

ลักษณะนามแสดงส่วนย่อย เป็นลักษณะนามที่ใช้แสดงส่วนย่อยของสิ่งที่ค่านามอ้างอิง โดยที่ส่วนย่อยอาจหมายถึง ส่วนประกอบของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือส่วนที่ได้จากการแบ่งสิ่งใดส่วนหนึ่งออกเป็นส่วนที่เล็กลง หรือน้อยลง สิ่งดังกล่าวต้องเป็นสิ่งที่มีส่วนประกอบ หรือมีคุณสมบัติให้แบ่งเป็นส่วนย่อยได้ ผู้วิจัยรวบรวมลักษณะนามประเภทนี้ได้ 22 คำ

ลักษณะนามแสดงกลุ่ม เป็นลักษณะนามที่ใช้แสดงการรวมกลุ่มของสิ่งที่ค่านามอ้างอิง โดยที่กลุ่มหนึ่งของสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะหมายความว่ามีสิ่งนั้นอยู่ในกลุ่มตั้งแต่จำนวน 2 ขึ้นไป ผู้วิจัยรวบรวมลักษณะนามประเภทนี้ได้ 40 คำ

ลักษณะนามหน่วยวัด เป็นลักษณะนามที่ใช้แสดงค่าของคุณสมบัติบางอย่างของสิ่งที่ค่านามอ้างอิง ซึ่งคุณสมบัติดังกล่าวไม่สามารถแยกออกจากสิ่งเพื่อจำแนกนับได้คุณสมบัติดังกล่าวได้แก่ ปริมาณ น้ำหนัก ความยาว ความหนา ค่าหรือราคาของสิ่ง ผู้วิจัยรวบรวมลักษณะนามประเภทนี้ได้ 63 คำ

ลักษณะนามประเภท เป็นลักษณะนามที่ใช้แสดงการจำแนกนับสิ่งที่ค่านามอ้างอิงออกเป็นประเภท แบบ อย่าง หรือชนิด ลักษณะนามประเภทนี้พบเพียงคำเดียวคือ ประเภท 2

เมื่อจำแนกลักษณะนามออกเป็นประเภทใหญ่ได้ 5 ประเภทแล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกลักษณะนามแต่ละประเภทใหญ่ออกเป็นประเภทย่อยที่มีความสัมพันธ์ลดหลั่นกันเป็นระบบซึ่งแสดงได้ด้วยแผนภูมิต้นไม้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้กำหนดอรรถลักษณะให้กับลักษณะนามแต่ละประเภทด้วย อรรถลักษณะที่กำหนดมี 2 ชนิด ชนิดแรกคือ อรรถลักษณะที่แสดงความหมายของลักษณะนามเอง อรรถลักษณะชนิดนี้ผู้วิจัยจะใช้อักษรย่อ ล กำกับ ดังเห็นได้ในแผนภูมิต้นไม้ อรรถลักษณะชนิดที่ 2 คือ อรรถลักษณะที่แสดงค่านามค่าใดค่าหนึ่งหรือแสดงลักษณะเด่นทางความหมายของกลุ่มค่านามที่ลักษณะนามเกิดร่วมกับ อรรถลักษณะชนิดที่ 2 นี้ผู้วิจัยจะใช้อักษรย่อ น กำกับ ส่วนรูปแบบของอรรถลักษณะที่ใช้ในวิกิพจนานุกรมฉบับนี้เป็นอรรถลักษณะแบบพรรณนา ซึ่งแต่ละอรรถลักษณะไม่มีเครื่องหมายบวกหรือลบแสดงคุณสมบัติตรงกันข้าม นั้นหมายความว่า อรรถลักษณะแต่ละอรรถลักษณะไม่จำเป็นต้องมีอรรถลักษณะที่เป็นคู่ตรงข้าม

หลังจากแสดงประเภทใหญ่และประเภทย่อยของลักษณะนามพร้อมทั้งกำหนดอรรถลักษณะสำหรับลักษณะนามแต่ละประเภทแล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกอรรถลักษณะเพื่อนำมาแสดงเป็นชุด

อรรถลักษณะเด่นของลักษณะนามแต่ละคำ อรรถลักษณะชนิดแรกที่ได้รับการคัดเลือกเป็นอรรถลักษณะของลักษณะนามเอง แต่เป็นอรรถลักษณะใหญ่สุดซึ่งแสดงประเภทใหญ่สุดของลักษณะนาม ได้แก่ อรรถลักษณะ [นับหน่วย] [ส่วนย่อย] [กลุ่ม] [หน่วยวัด] และ [ประเภท] อรรถลักษณะชนิดที่ 2 ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นอรรถลักษณะประเภทเดียวกับอรรถลักษณะชนิดแรกนั้นคือเป็นอรรถลักษณะของลักษณะนามเอง (มีอักษร ล กำกับ) แต่เป็นอรรถลักษณะย่อยสุดของลักษณะนามที่อยู่ในระดับล่างสุดของแผนภูมิต้นไม้ อรรถลักษณะชนิดที่ 3 ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นอรรถลักษณะย่อยสุดของกลุ่มคำนามหรือคำนามคำใดคำหนึ่งที่ลักษณะนามเกิดร่วมด้วย ซึ่งอรรถลักษณะชนิดที่ 3 นี้ คือ ลักษณะบ่งการเกิดร่วมระหว่างคำนามกับคำลักษณะนามนั่นเอง จำนวนอรรถลักษณะเด่นทั้งหมดที่เลือกมาแสดงสำหรับคำลักษณะนามแต่ละคำมีจำนวน 210 อรรถลักษณะ จากจำนวนอรรถลักษณะทั้งหมด 248 อรรถลักษณะ

ผลการของการวิเคราะห์ทำให้เห็นว่า คำลักษณะนามในภาษาเมียนมีกฎเกณฑ์หรือเงื่อนไขของการเกิดร่วมกัน ซึ่งหมายความว่าคำลักษณะนามคำใดคำหนึ่งไม่ใช่จะเกิดกับคำนามได้ทุกคำ แต่จะเกิดได้กับคำนามคำใดคำหนึ่งหรือกลุ่มคำนามที่มีลักษณะเด่นอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันเท่านั้น เงื่อนไขดังกล่าวสามารถแสดงได้ในรูปของลักษณะบ่งการเกิดร่วม นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังทำให้พบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับคำลักษณะนามในภาษาเมียนดังต่อไปนี้

- 1) คำลักษณะนามในภาษาเมียนเป็นจำนวนมาก (55:150) มีคำนามซึ่งมีคุณสมบัติห้องรูป พ้องเสียง เช่น ลักษณะนามหน่วยวัดปริมาตรเป็น ถ้วย ถึง ช้อน ลักษณะนามแสดงการรวมกลุ่มของคนเป็น เผ่า สกุล ครอบครัว ลักษณะนามแสดงส่วนย่อยที่เป็น หอคโด้ง หน้า (หนังสือ) เป็นต้น ความหมายของลักษณะนามประเภทนี้จะเป็นความหมายของคำนามที่ห้องรูป พ้องเสียงด้วย
- 2) คำนาม 1 คำ อาจมีลักษณะนามใช้ได้มากกว่า 1 คำ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแง่มุมในการมองสิ่งนั้นของผู้พูด เช่น คำนาม diə1 "ผ้า" มีลักษณะนามใช้ได้หลายคำเช่น khwa:ɟ4 หมายถึงผ้าเป็นผืน ɲe:ŋ5 หมายถึงผ้าที่แบ่งเป็น 2 ซ้าง dzun2 หมายถึงผ้าที่นำมามัดรวมกัน tsam3 หมายถึงผ้าที่มีความขาว 1 วา และ ŋuŋ2 หมายถึงผ้าชนิดใดชนิดหนึ่ง
- 3) การใช้คำลักษณะนามในภาษาเมียนมีการแปรไปตามวัยของผู้พูด กล่าวคือมีความแตกต่างในการใช้คำลักษณะนามในผู้พูดวัยเด็ก วัยผู้ใหญ่ และวัยชรา ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดวัยเด็กจะใช้ลักษณะนามเฉพาะน้อยกว่าผู้พูดวัยผู้ใหญ่ และวัยชรา จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าผู้พูดวัยเด็กจะใช้ลักษณะนามกลาง ŋu:ɲ1 หรือลักษณะนามที่ใช้กับคำนามกลุ่มใหญ่เช่นใช้ลักษณะนาม tiw3 กับคำนาม sim1 "เข็ม" ซึ่งคำนามดังกล่าวมีลักษณะนามเฉพาะใช้คือ khu:4 จาก

การทดลองเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษาวิธชาด้วยคำถามค่าเดีวกันพบว่าผู้บอกภาษาวิธชาทุกคน
จะบอกค่าลักษณะนามเฉพาะสำหรับคำถามดังกล่าว

6.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบในแง่ภาษาศาสตร์เชิงสังคม
เกี่ยวกับการแปรของการใช้ค่าลักษณะนามตามวัยของผู้พูดดังได้กล่าวไว้ใน 6.1:3 ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย